

ler Finantsloven, giver det en betydelig moralsk Overvægt i denne Lovs Behandling. Det er en given Sag, at den, der først har et saa alvorligt Lovemne til Overveelse, sætter et stærkt Præg paa sit Arbejde, og at den, som faar det derefter, kun kan forrigere og revidere inden visse Grændser, naar man ikke vil stille sig paa et ligesvem oppositionelt Standpunkt til det andet Thing. Dette Forhold fremmes end yderligere ved de to forskellige Rigsdagsafdelingers Giendommelighed. Folkethinget er jo mere rørigt, mere livligt, mere reformlystent og yngre i sit Præg end Landstinget; Landstinget vil nødig Strid og Riv, er sindigt, mere godmodigt og eftergivende. Deri ligger atter et vigtigt Moment til, at Folkethinget kan tilegne sig en overveiende Indflydelse paa Finantsloven, og hvor stor denne Indflydelse bliver, afhænger, som tusinde Gange gjentaget, af, paa hvilken Maade den moralske Overvægt benyttes, og af, hvorledes Landstinget stiller sig til den Opsættelse, der ved Finantslovens Behandling er gjort gjældende i det andet Thing. Alle her ere vist enige om, at der udover denne Indflydelse ingen Ret er hos Folkethinget til at have noget Prærogativ med Hensyn til Finantsloven; den forelægges først der, og dermed er Alt givet, hvad Grundloven giver. Naar man nu spørger: Hvad har det faktiske Resultat været? vide Alle, at det har været dette, at saa længe man levede under rolige og fredelige politiske Forhold, saa længe var der al mulig Leilighed for Landstingets Meningsfæller i Folkethinget til gennem Finantsudvalget at gjøre ogsaa vore Anskuelser gjældende; men hver Gang der var Brydninger, hver Gang Partierne splittedes og spaltede sig, saa optaarneede Vanskelighederne sig, og saa blev den Finantslov, som vi modtog her, mere og mere et skarpt Udtryk for Folkethingets Anskuelse. Det ærede Medlem, som indledede Forhandlingerne igaar, paaviste, hvorledes vi have vedtaget Finantslove uforandrede flere Aar i Træk; men Enhver her og Enhver, som følger det politiske Liv, vil sikkert indrømme, at de Finantslove, vi saaledes have vedtaget, have aldrig været et Udtryk for Landstingets berettigede Ønsker og Forhaabninger; de have udelukkende været et Udtryk for, hvad Landstinget kunde tage imod, for, hvad Landstinget kunde finde sig i. Der har været Bevillinger strøgne paa de Finantslove, vi have vedtaget, som Landstinget ikke ønskede skulde stryges, og Bevillinger indsatte derpaa, som Landstinget ikke nærede nogen stor Sympathi for. Man kan altsaa bestemt sige, at i en Række Aar, og jeg veed bestemt, at i den Række Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Thing, har Finantsloven, naar den er emaneret, været en Folkething-finantslov med yderlig lidt Præg af Landstingets Indflydelse.

Derigjennem har der udviklet sig en Slags Tradition, der gaar ud paa, at Folkethinget skal være ikke blot overveiende, men omtrent eneraadende i finantsielle Sager, og denne Fiktion har efterhaanden været gjentagen saa tidt, at Theorem et blevet til en Theori, og Theorien er nævnet at gaa over i Praxis. Der er derfor en stærk Opfordring for Landstinget til at se sig lidt om, til lidt at betænke, hvorvidt det kan gaa saa glat ind paa alt Muligt, som det af Hensyn til den velsignede Fred kunde ønske. Der er i de Udtalelser, som fremkom fra den første ærede Raler igaar, lagt en stor Moderation; de deri anendte Udtryk ere valgte med en saadan Omhu for ikke at saare Nogen og aandede en saa dyb Følelse for Diebliffets Betydning, at jeg og Mange med mig have været ham taknemmelige for hans Foredrag. Men derfor maa det i høieste Grad have forundret og, som hos min ærede Nabo (Moug), vakt Bedrøvelse at høre en Udtalelse, hvori en Meningsyttring som den, hvormed Forhandlingen indledes, blev betegnet som en Krigserklæring. Hvad dreier det sig om, som det ærede Medlem udtalte, hvor udmunder hans Konklusion? Han sagde — jeg har ikke læst det i Tidenden, men jeg tror at kunne mindes omtrent Ordene —: „Et synes mig er klart, vi maa danne os en Ramme for, hvad vi kunne gaa ind paa; hvad der ligger indenfor denne Ramme, maa være Fremtiden forbeholdt, men hvad der ligger udenfor Rammen, er efter min fulde Overbevisning det, at Landstinget ubetinget underkaster sig“. Det er altsaa det, at Landstinget ikke ubetinget vil underkaste sig, der skal betragtes som et Kampraab! Naar der stilles den Fordring, at vi ubetinget skulle brye os under Laget, saa ser jeg ikke rettere, end at det omtalte Theorem er gaaet over til at blive en Theori, hvis praktiske Udførelse vel kræve, at Landstinget bliver betydningsløst i finantsielle Sager og derigjennem efterhaanden — som det ærede Medlem for Kjøbenhavn ogsaa tidligere havde paapeget — betydningsløst i alle Lovgivningsfager, idet der jo er stærk Tendens til at føre en hel Del Sager over paa Finantsloven. Men vi fik ikke alene en praktisk Illustration af Theorien. Vi fik ogsaa Noget, som lignede — jeg vil ikke bruge stærke Ord — en Avarsel. Vi saae et melodramatisk Billede dukke op i Horisonten, naar vi ikke vilde underkaste os, vi hørte Raabengny, og det ærede Medlem sagde: Husk paa, der er et tomt Rum; det var deri, at han stillede sine Dekorationer op. — Ja, ganske sikkert, naar man ikke erkjender det, som saa stærkt blev gjort gjort gjældende af det ærede Medlem, der aabnede Forhandlingerne (Magen), nemlig, at Grundlaget for vort konstitutionelle Liv er Overenskomst, naar man frakjender de to Lovgivningsfaktorer deres medfødtet Ret